

De VoorleesExpress

Mijn ouders lazen mij vroeger voor en ik doe hetzelfde met mijn kinderen. Daar wil ik niet te romantisch over doen. Regelmatig hoor ik interviews met mensen die het voorlezen van hun kinderen in bijna orgastische bewoordingen ophemelen. Voorlezen kan aangenaam zijn, maar dat hoeft niet altijd. Ik heb er een van 4, die uitermate eenkennig is in wat hij voorgelezen wil hebben. Iedere avond vraagt hij op de trap naar boven al om *De Gruffalo*, een prentenboek over een vreemdsoortig monster ('oranje ogen, een tong zwart als drop').

Tijdens het tandenpoetsen zegt hij de titel nogmaals ('Dwe gwuhbbawoh') en als we zijn kamer binnenstappen zoekt hij uit voorzorg het boek vast zelf. De eerste tweehonderd keer dat ik *De Gruffalo* voorlas was dat best aangenaam, inmiddels ken ik het werk en ook de opvolger, *Het kind van de Gruffalo*, uit mijn hoofd.

Maar goed, voorlezen doe je dan ook voor je kinderen. Taalkundigen spreken van de *home literacy environment*, oftewel de taalomgeving. Kinderen die op vroege leeftijd van huis uit meekrijgen dat oudere gezinsleden (voor-)lezen en tevens zien dat er boeken in de huiskamer staan, hebben op alle niveaus een veel betere taalontwikkeling dan kinderen die dat niet meekrijgen.

Ik vind dat het tijd is voor goed nieuws

Helaas verkeren veel kinderen in een zeer poevere taalomgeving, een probleem dat met name in allochtone gezinnen opspeelt. Nu worden we de afgelopen tijd overspoeld met klagende wanhoopsberichten over integratieperikelen en tegen elkaar uitgespeelde bevolkingsgroepen. Ik vind dat het deze maan-

dag tijd is voor goed nieuws, voor een hartverwarmend bericht om de dag mee door te kunnen.

In 2006 huurde de net afgestudeerde Anne Heinsbroek een kamer bij een Turkse vriendin in Kanaleneiland (de wijk waar ook Geert Wilders jarenlang woonde). Het viel Heinsbroek op dat de neefjes van haar vriendin - knulletjes van 4 en 6 jaar - een taalachterstand hadden, net als veel andere kinderen uit de wijk. Anne begon de jongetjes voor te lezen. Na een paar weken merkte ze dat hun taalvaardigheid toenam. Ze vertelde hierover aan haar zus, die huiswerkbegeleiding gaf aan scholieren.

Samen kwamen ze op het idee om de VoorleesExpress op te richten, een groep enthousiaste vrijwilligers, die op geregelde basis voorleest bij gezinnen thuis (zowel oude als nieuwe Nederlanders). In het begin zochten ze nog naar de juiste vorm, maar inmiddels is hun burgerinitiatief in meer dan 11 steden actief. Wekelijks wordt er bij honderden gezinnen in Nederland voorgelezen aan kinderen én ouders.

En de resultaten zijn spectaculair. Iedereen is enthousiast, ouders en kinderen communiceren beter, er zijn contacten tussen autochtonen en allochtonen uit verschillende sociale achtergronden, men leert van elkaars culturen, gezinnen beginnen zelfs boeken aan te schaffen (wat ik erg toejuich), maar bovenal: kinderen krijgen plezier in taal en verhalen, en leren zo en passant beter Nederlands te spreken.

Afgelopen vrijdag won De VoorleesExpress in Zwolle een prestigieuze Europese taalprijs (het Talenlabel 2010), gedoteerd met een aardig bedrag en een enorme opkонт voor al die vrijwilligers. Belangrijk, want het project heeft nog steeds een schreeuwende behoefte aan burgers die niet klagen, maar die tijd willen investeren om kinderen uit hun stad voor te lezen, zoals ze dat met hun eigen kinderen doen of hebben gedaan.